

Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΠΛΟΥΤΟΥ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΓ΄ ΛΟΥΚΑ

(Λουκᾶ ιη΄, 18-27)

Τό πόσο θά πρέπει νά προσέχει ὁ ἄνθρωπος τίς ἀδυναμίες του, τίς προσκολλήσεις στά ὑλικά ἀγαθά, καί τά πάθη, φαίνεται πολύ καθαρά ἀπό τήν εὐαγγελική περικοπή, στήν ὁποία περιγράφεται ἡ δραματική περίπτωση τοῦ πλουσίου νεανίσκου.

Τί κι ἂν στό βάθος τῆς καρδιάς του διψᾷ, ὄχι ἀπλῶς γιά κάτι τό ιδανικό, ἀλλ' γι' αὐτή τήν ἴδια τήν Ζωή, ἐρωτῶντας, **«τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω;»**. Τί κι ἂν ἐφάρμοζε τίς ἐντολές; **«Ταῦτα πάντα ἐφυλαξάμην ἐκ νεότητός μου»**, ὁμολογεῖ μέ εἰλικρίνεια στόν Ἰησοῦ... Στήν πράξη, παρὰ τά σκιρτήματα τῆς καρδιάς, παρὰ τόν πόθο τοῦ οὐρανοῦ, ἀποδεικνύεται ἕνας μέγας δεσμώτης. Δεσμώτης σέ ἕνα ἀπό τά χειρότερα πάθη πού μποροῦν νά καταστρέψουν τόν ἄνθρωπο. Στό φοβερό καί ἀδυσώπητο πάθος τῆς φιλαργυρίας καί τῆς φιλοκτημοσύνης. Στό πάθος αὐτό, πού καταλαμβάνει τό τρίτο μέρος τῆς ψυχῆς, καί τελικῶς κάνει τό θῦμα του νά ἐπιλέγει, ἀντί τοῦ Χριστοῦ, τόν χρυσό καί τά ὑλικά-καταναλωτικά ἀγαθά.

Τί φοβερό κατάντημα! Ἐνα μόνο τοῦ ἔλειπε γιά νά ἀγγίξει τήν κορυφή **«ἔτι ἔν σοι λείπει»** καί ἀντί νά σπεύσει νά τό κατακτήσει, δηλαδή νά δώσει τήν περιουσία του στοὺς πτωχοὺς, ὥστε νά ἀξιωθεῖ νά γίνει μαθητῆς τοῦ Θεανθρώπου, αὐτός, **«ἀκούσας ταῦτα, περίλυπος ἐγένετο»**. Καταλυπήθηκε, ἀκριβῶς διότι ἦταν **«πλούσιος σφόδρα»** καί δέν δέχθηκε ν' ἀποχωρισθεῖ τά πλούτη του. Δηλαδή, δέν θέλησε νά ἐκδιώξει ἀπό τήν νεανική του καρδιά τό δαμόνιο τοῦ πλούτου καί τῆς φιλαργυρίας.

Φυσικά, δέν εἶναι καθόλου ὑπερβολικά τά ὅσα ἀποκαλύπτει, περί τῆς ψυχικῆς αὐτῆς διαστροφῆς, ὁ Κύριος Ἰησοῦς στήν συνέχεια τῆς περικοπῆς. Ὅτι δηλαδή **«εἶναι εὐκολώτερο νά περάσει μία καμήλα ἀπό τήν τρύπα πού ἀνοίγει ἡ βελόνα, παρὰ ὁ πλούσιος νά εἰσέλθει στήν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ»**. Καί δέν εἶναι, φίλοι μου, αὐτό ὑπερβολή, διότι πράγματι ὁ πλοῦτος αἰχμαλωτίζει, εὐκόλα καί ἰσχυρά, τήν ψυχή τοῦ ἀνθρώπου, καί ταυτοχρόνως τήν ἀποξενώνει ἀπό τό παντοκρατορικό καί σωστικό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Δυστυχῶς, ἀποτελοῦν ἐξαιρέσεις οἱ πλούσιοι πού ἀγαποῦν τόν Κύριο πραγματικά. Σπανίζουν ὄντως οἱ ἄνθρωποι πού σκορπίζουν τό χρῆμα τους στοὺς πτωχοὺς ἀδελφούς τοῦ Ἰησοῦ. Πού στρέφουν τήν ψυχή τους στόν οὐρανό καί ὄχι στόν Μαμωνᾶ...

Πράγματι, ἡ προσκόλλησις στό χρῆμα, ἢ γενικώτερα στά ὑλικά ἀγαθά, δέν ἀφήνει χώρο γιά τόν Χριστό. Καί τοῦτο, διότι ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου δέν μπορεῖ νά χωρέσει δύο ἀγάπες, συγχρόνως. Ἐάν δέ τοῦτο συμβαίνει σέ ὅλα τά πάθη, πολύ περισσότερο πραγματοποιεῖται στήν περίπτωση τοῦ πλουτισμοῦ, ἔστω κι ἂν αὐτός εἰσρέει (σπανιότατο πρᾶγμα) μέ «εὐλογημένο» τρόπο καί εἰσέρχεται μέσῳ τιμίας ὁδοῦ...

Δυστυχῶς, ὅπως καί σέ πάρα πολλές ἄλλες περιπτώσεις πού οἱ ἄνθρωποι ἐπιμένουν νά δικαιολογοῦν τά πάθη τους, ἔτσι καί στό σημεῖο αὐτό, ἀρκετοί εἶναι οἱ «Χριστιανοί», πού μέ τήν κοσμοθεωρία τους περί πλουτισμοῦ, προσπαθοῦν νά δικαιολογηθοῦν καί νά «διορθώσουν» τόν Χριστό... Καί ναι μέν, θά ὁμολογήσουν ὅτι ὁ Θεός τούς εὐλογεῖ, θά δοξάσουν τόν Κύριο γιά τά ἀγαθά πού ἔχουν, «δόξα τῷ Θεῷ, λέγουν, καί πεπλουτήκαμεν», ἴσως καί νά παραδεχθοῦν (σέ ἐλάχιστες βεβαίως περιπτώσεις), ὅτι ὅλα εἶναι τοῦ Θεοῦ καί ὅτι αὐτά πού ἔχουν εἶναι δανεικά, ὅταν ὅμως ἔρθει ἡ ὥρα αὐτά τά δανεικά νά τά ἐπιστρέψουν στόν Θεό, μέσῳ τῶν πτωχῶν ἀδελφῶν τους, τότε τά πράγματα ἀλλάζουν ἄρδην.

Τότε βλέπει κανεῖς, ὅτι ὁ «μεγάλος ἀδελφός» (ἐδῶ, ὁ πλούσιος νεανίσκος τῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς) ἔχει δώσει καλά μαθήματα στους ἄλλους πλουσίους, καί ὅτι τά «μικρότερα ἀδελφάκια του» (οἱ ἄμυαλοι δηλαδή πλούσιοι τῆς κάθε ἐποχῆς), κρατοῦν καλά τίς «πλούσιες» παραδόσεις τους. Γνωρίζουν πολύ καλά αὐτό τό μάθημα, ἀλλά ἀγνοοῦν ὅτι, μετά τά «μαθήματα οἰκονομίας καί διαχειρίσεως τοῦ πλούτου», θά ἐπακολουθήσουν νομοτελειακῶς καί τά πικρά παθήματα τῶν πειρασμῶν, καί τέλος, ἡ πρόγευση τῆς κολάσεως.

Λησμονοῦν οἱ ταλαίπωροι αὐτοί ἄνθρωποι, ὅτι ὁ πλοῦτος δίδεται σ' ἐκεῖνον πού τόν κατέχει, γιά νά τόν διανεῖμι. Ἔτσι αὐτός πού τόν ἔχει τόν ἀπολαμβάνει. Καί ὅπωςδήποτε, ὁ φτωχότερος ἄνθρωπος στόν κόσμο εἶναι ἐκεῖνος πού δέν ἔχει τίποτε ἄλλο, ἐκτός ἀπό τά χρήματά του..., δηλαδή τόν δαίμονά του...

“Πόσο δίκαιο εἶχε ἐκεῖνος πού εἶπε, ὅτι ὅποιος ἔχει δεμένη τήν καρδιά του στό χρήμα, ἀγοράζει:

- **Κρεβάτι, ἀλλά ὄχι ὕπνο.**
- **Βιβλία, ἀλλά ὄχι μυαλό.**
- **Γιατρικά, ἀλλά ὄχι ὑγεία.**
- **Διασκέδαση, ἀλλά ὄχι εὐτυχία.**
- **Θρησκεία, ἀλλά ὄχι σωτηρία.**
- **Καί φυσικά, διαβατήριο γιά παντοῦ, ἐκτός ἀπό τόν**

Παράδεισο.”

Καί στήν ἐρώτηση τώρα, “πῶς μπορεῖ νά σωθεῖ ὁ πλούσιος;”, ἡ ἀπάντηση δίνεται ἀπό τόν ἴδιο τόν Κύριο, πού εἶπε: «Τὰ ἀδύνατα παρὰ ἀνθρώποις, δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ ἐστί». Δηλαδή, ἂν ὁ ἄνθρωπος ἀφήσει τήν Χάρη τοῦ Θεοῦ νά πνεύσει μέσα στήν πορωμένη του καρδιά, τότε, ἂν εἶναι καλοπροαίρετος, ὁ Θεός θά λύσει τούς δεσμούς τοῦ χρήματος, θά ἐκδιώξει τόν δαίμονα τοῦ μαμωνᾶ, καί ἔτσι θά τόν καταστήσει ἄξιον σωτηρίας, ἐφ' ὅσον ὁ ἄνθρωπος αὐτός ἀπεφάσισε νά ζεῖ πλέον μέ μετάνοια. Πιο ἀπλᾶ, εἶναι ἀνάγκη ὁ πλούσιος, πού εἶναι προσκολλημένος στό χρήμα, νά ἀφήσει «ἐλεύθερα τά χέρια τοῦ Θεοῦ», δηλαδή νά ἀφήσει τόν Θεό νά ἐπέμβει στήν ζωή του, ὥστε ὁ Θεός στήν συνέχεια νά τόν ἐλευθερώσει ἀπό τό πάθος τῆς φιλαργυρίας. Καί μόνον

τότε, στήν σπάνια αὐτή περίπτωση, ὁ ἄνθρωπος ἐξέρχεται νικητής, διότι δούλεψε γιά λογαριασμό του ὁ Θεός, καί, διά τῆς προσφορᾶς του πρὸς τοὺς πτωχοὺς, ἢ τῆς περιφρονήσεως τοῦ πλούτου, ἐλευθερώνεται ἀπὸ τό πάθος αὐτό, καί τοῦ ἀνοίγεται ὁ δρόμος πρὸς τὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Ἀμήν.

Ἄρχιμ. Ἰωήλ Κωνστάνταρος